

det ikke var nødvendigt at gaa til Ændringer. Det ærede Medlem sagde, at dersom man sammenlignede den med den Lov, vi havde, før Aldersrenteloven blev vedtaget, vilde Sammenligningen falde ud til Fordel for Aldersrenteloven. Det ærede Medlem var naaet til den Opfattelse, at Tallet paa dem, der havde faaet Tillæg til Understøttelsen, var større end Tallet paa dem, der havde faaet Nedsættelse. Jeg ved nu ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne Viden; jeg kender ikke nogen offentlig Statistik derom, vi har ikke nogen saadan i Ministeriet. Det er mit Skøn, at paa Landet er der kommet en hel Del flere Aldersrentenydere til; der er ogsaa kommet en Del til i Byerne, men navnlig paa Landet er der kommet flere til. Der er ogsaa talt om, at man i Landkommunerne efter den gældende Lov har maattet yde et større Beløb i Aldersrente, end man tidligere ydede de tilsvarende Personer i Alderdomsunderstøttelse. Men til Gængæld er det uomtvisteligt, at Beløbet for mangfoldige Mennesker i Byerne er gaaet ned trods Forskelshjælpen, saa at Aldersrenteloven betyder en Forringelse af disse gamles Forhold. Det er rigtigt, at det Beløb, der udredes, er større end det, der blev udredet efter Alderdomsunderstøttelsesloven, men naar Hensyn tages til, at der er kommet saa mange flere til, tror jeg dog ikke, man skal være helt sikker i den Betragtning, som den ærede Ordfører for Venstre gav Udtryk, at de, der havde faaet Tillæg, var flere end de, der havde faaet Nedsættelse. Derom tror jeg ikke, det ærede Medlem ved noget bestemt, og vi faar derfor, da jeg heller ikke ved noget bestemt derom, lade dette ligge, indtil vi en Gang faar en Statistik desangaaende.

Det ærede Medlem priste den Bestemmelse i Aldersrenteloven fremfor den Bestemmelse, man havde i Alderdomsunderstøttelsesloven, at nu kunde de gamle spare noget uden derfor at miste Udsigten til at faa Aldersrente. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er godt, at man har en saadan Bestemmelse i Loven, men jeg undres noget over, at man fra samme Partis Side Gang paa Gang har hørt paa Møder omkring i Landet, at man nu er kommet til at give offentlig Understøttelse, Aldersrente, til Folk, der sidder med meget betydelige Formuer. Gang paa Gang har jeg mødt Udtalelser af denne Art paa offentlige Møder. Nu kan man fornuftigvis ikke baade prise og laste en Bestemmelse og dog være i Overensstemmelse med det

rigtige. Jeg har den Opfattelse, at det er godt at give Folk Adgang til at spare noget sammen uden at berøve dem Udsigten til at faa en Hjælp igennem Aldersrenteloven, selv om de har opsparet en mindre Formue. For saa vidt er jeg enig med det ærede Medlem. Det Forslag, som jeg her anbefaler til det høje Ting, bryder jo heller ikke med det Princip. Det Lovforslaget indeholder af nyt dette Forhold vedrørende, er jo, at man ikke kan faa Aldersrente i det Omfang, som man kan efter den gældende Lov, naar Formuen er særlig stor. Grænsen er sat noget lavere, og denne Grænse er navnlig sat for at spare Udgifter, for at kunne give noget mere til dem, der trænger i højere Grad. Det gjorde det ærede Medlem egentlig heller ikke nogen Indvending imod.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kreds udtalte, at han ikke skønnede, at de Erfaringer, man har indhøstet ved Brugen af Aldersrenteloven, retfærdiggjorde, at man nu stillede Ændringsforslag til Loven af 7. August 1922. Denne Udtalelse af det ærede Medlem forstaar jeg ikke rigtigt, og den er da heller ikke i Overensstemmelse med det Standpunkt, som Venstre indtog i sidste Rigsdagssamling i Folketinget, eftersom Venstre da stillede Ændringsforslag til den nævnte Lov. Det maa da formentlig have været begrundet i den Omstændighed, at man havde faaet Erfaring for, at Loven trængte til en Ændring, ellers vilde der jo ikke have været nogen Rimelighed i at stille Ændringsforslag. Det maa da ogsaa siges at være almindelig anerkendt, at den gældende Aldersrentelov paa visse Omraader er mangelfuld, og at det som Følge deraf er nødvendigt at indføre Ændringer. Den Hjælp, der ydes Ægtefæller, hvoraf kun den ene faar Aldersrente, og enligstillede, er for ringe, de kan ikke leve af den Understøttelse, der tilstaas dem. Naar de ikke kan skaffe sig Hjælp paa anden Maade, maa de sulte og leve under yderst trange Kaar. Det tror jeg er almindelig anerkendt.

Det ærede Medlem sagde, at mit oprindelige Forslag nærmest var at betragte som et Forslag, der var udarbejdet paa den Maade, at man havde foretaget en procentvis Forhøjelse af Satsene i Loven af 7. August 1922. Dette er ganske urigtigt, og det er navnlig urigtigt, hvis man vil hævde, at det er en ensartet procentvis Forhøjelse, der er sket. Det er i den Grad urigtigt, at man endog kan sige, at selve Forslagets Karakter kendetegnes ved, at man netop har givet dem, der fik for